

ме въ настоящата книжка въ прѣводъ отъ покойния български поетъ Д. К. Поповъ.

Замъкътъ **Шилонъ** е построенъ на една скала — островъ, на сѣвероисточния брѣгъ на езерото, тъкмо до тѣсния едноврѣмешей пѣтъ — проходъ, които е водилъ отъ долината на Рона къмъ Сѣверна Швейцария. Владѣтелитѣ на замъка сж били владѣтели и на прохода и цѣлата околностъ и поради това около тоя замъкъ сж се водили въ старо врѣме ожесточени войни. Не е добръ извѣстно, кога най-напрѣдъ е построенъ замъкъ на това мѣсто, но се предполага, че тука е имало стражевъ постъ още въ римско врѣме. Знае се, обаче, че отъ

слънчевъ лжчъ, слѣдъ това ги осжждали, обѣсвали и хвърляли въ дълбокитѣ води на езерото, които миятъ стѣнитѣ на грозния замъкъ. Тукъ сж загинали въ тежка неволя стотини мжченици-борци за свободата, прѣдания за които още се прѣдаватъ отъ родъ въ родъ въ цѣлата швейцарска земя. И днесъ, когато посѣщавате тоя безобиденъ замъкъ, трѣпки ви побиватъ и космитѣ ви настрѣхватъ, като слушате разказитѣ на хората, които ви разводятъ изъ подземията и ви разправятъ за ужаситѣ, които сж се вършили въ тия подземия. И вамъ не ви се вѣрва, че всичко това е било възможно. На силнитѣ и чиститѣ

тринадесетто столѣтие насамъ той е въ ржцѣтъ на силнитѣ по онова врѣме Савойски дукове, които сж били владѣтели и на цѣлото женевско езеро съ всичкитѣ градове и села. Тѣ сж го избрали за своя резиденция и постоянно сж го подновявали и украсявали вътрѣ. Бидейки завоеватели на чужда земя, савойцитѣ сж били принудени да водятъ непрежкжната война съ храбритѣ швейцарци, които сж отстойвали свободата и независимостта на своето отечество. Савойцитѣ се отличавали съ жестокостъ и за най-малка простѣпка сж наказвали съ тъмниченъ затворъ въ влажнитѣ подземия на Шилонския замъкъ, а своитѣ политически противници тѣ сж държали оковани въ вериги дълги години, безъ да видятъ

натури тия разкази и шилонския замъкъ съ страшнитѣ му подземия произвеждатъ неизгладимо впечатление. Навѣрно слѣдъ таково едно впечатление великия Байронъ е написалъ своята безподобна поема „Шилонскиятъ затворникъ“, която може да изтѣргне сълзи и отъ най-закоравѣлитѣ сърдца. И, наистина, кой по-трагично е прѣдалъ отъ Байрона тежката сждба на нещастния затворникъ, който гине въ влажнитѣ зандани, само за това, че се е борилъ за свободата на милата си татковина, за своето мило бащино огнище! Тоя клетникъ затворникъ вижда какъ вѣхнатъ и умиратъ, оковани въ вериги, братята му, безъ да може съ нѣщо да имъ помогне, безъ да може поне читѣ имъ да затвори!